

Sygn. akt XVII AmC 8867/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Łabuda

Protokolant: praktykant Grzegorz Szpak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 stycznia 2014 r. w Warszawie sprawy

z powództwa J. G.

przeciwko (...) sp. z o.o. w W.

o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone

1. uznaje za niedozwolone i zakazuje pozwanemu wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści:

" Przedszkole zastrzega sobie możliwość zmiany wysokości opłat zawartych w niniejszej umowie oraz Regulaminie opłat w okresie obowiązywania Umowy w sytuacji zmiany wskaźnika cen towarów i usług (...), jak również w razie wzrostu uzasadnionych kosztów utrzymania przedszkola, w szczególności podwyższenia opłat za dostawę mediów oraz czynszu najmu lokalu czy wzrostu wynagrodzeń kadry pedagogicznej"

" zmiana opłat o której mowa pkt 8 uzasadnia skorzystanie przez opiekuna z przysługującego mu prawa do: a) wypowiedzenia umowy z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego albo b) odstąpienia od Umowy, jeśli nie rozpoczęto jeszcze jej wykonywania" ;

2. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Warszawie, tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu, od której powód był zwolniony, kwotę 600 (sześćset) złotych;

3. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt strony pozwanej.

SSO Jacek Łabuda

Sygn. akt XVII AmC 8867/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2012-08-31 powód – J. G. - domagał się uznania za niedozwolone i zakazania wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowień o treści:

1. „Przedszkole zastrzega sobie możliwość zmiany wysokości opłat zawartych w niniejszej umowie oraz Regulaminie opłat w okresie obowiązywania Umowy w sytuacji zmiany wskaźnika cen towarów i usług (...), jak również w razie wzrostu uzasadnionych kosztów utrzymania przedszkola, w tym w szczególności: podwyższenia opłat za dostawę mediów oraz czynszu najmu lokalu czy wzrostu wynagrodzeń kadry pedagogicznej.”

zawartego w § 6 pkt 8 wzorca umowy zatytułowanego „UMOWA”;

2. „zmiana opłat, o której mowa w pkt 8 uzasadnia skorzystanie przez opiekuna z przysługującego mu prawa do:
a) wypowiedzenia umowy z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego albo b) odstąpienia od Umowy, jeśli nie rozpoczęto jeszcze jej wykonywania.”

zawartego w § 6 pkt 11 wzorca umowy zatytułowanego „UMOWA”, którym posługuje się pozwany – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

W ocenie powoda wskazane postanowienie wzorca umowy stanowi niedozwoloną klauzulę, gdyż jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumentów. Wypełniałoby tym hipotezę art. 385[1] § 1 kc, zgodnie z którym niedozwolonymi są postanowienia umowy zawieranej z konsumentem, niezgodnione z nim indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy – z wyłączeniem postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Pozwany domagał się oddalenia powództwa i wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

Nadto wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków: A. P. oraz M. K. na okoliczność indywidualnego uzgadniania zapisów umownych ujętych we wzorcu umowy i okoliczności jej zawierania.

Dodatkowo podniósł, iż zakwestionowany wzorec umowy oraz zaskarżone postanowienia wraz z Regulaminem Opłat oraz Statutem Przedszkola były przedstawiane powodowi przed przystąpieniem do umowy, a zatem miał on możliwość zapoznania się ze wzorcem i jego załącznikami. Powołał się także na przepis art. 6 kc, zgodnie z którym ciężar dowodu spoczywa na tej stronie, która z faktu na który się powołuje wywodzi skutki prawne. Tymczasem, w ocenie pozwanego, powód nie udowodnił, iż postanowienia wzorca umowy nie były indywidualnie negocjowane pomiędzy stronami.

Ponadto pozwany zaprzeczył, jakoby postanowienia miały niedozwolony charakter w myśl art. 385[1] § 1 zd. 1 kc, w szczególności naruszały w sposób rażący interesy konsumentów.

W odpowiedzi na zarzuty pozwanego powód zaprzeczył, iżby postanowienia umowy były z nim uzgadniane indywidualnie, przed zawarciem „UMOWY” i wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka: M. G. na okoliczność braku uzgadniania postanowień wzorca umowy oraz na okoliczność zawarcia „UMOWY”.

Zaprzeczył także twierdzeniom pozwanego, jakoby Regulamin Opłat oraz Statut Przedszkola były mu przedstawiane przed przystąpieniem do „UMOWY”, w związku z czym nie miał możliwości zapoznania się także z w/w dokumentami przed przystąpieniem do „UMOWY”.

Nadto podniósł, iż postanowienie nr 1 uprawnia pozwanego do jednostronnej zmiany umowy bez ważnej przyczyny wskazanej w tej umowie, co stanowi niedozwoloną klauzulę umowną w rozumieniu art. 385[3] pkt 10 kc, zaś klauzula nr 2 wypełnia dyspozycję art. 385[3] pkt 20 kc, bowiem przewiduje uprawnienie dla pozwanego do określenia lub podwyższenia ceny lub wynagrodzenia po zawarciu umowy, jednakże bez przyznania konsumentowi prawa odstąpienia od umowy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany prowadzi niepubliczne przedszkole, i w ramach tej działalności posługuje się w obrocie z konsumentami postanowieniami wzorca umowy o treści:

1. „Przedszkole zastrzega sobie możliwość zmiany wysokości opłat zawartych w niniejszej umowie oraz Regulaminie opłat w okresie obowiązywania Umowy w sytuacji zmiany wskaźnika cen towarów i usług (...), jak również w razie wzrostu uzasadnionych kosztów utrzymania przedszkola, w tym w szczególności: podwyższenia opłat za dostawę mediów oraz czynszu najmu lokalu czy wzrostu wynagrodzeń kadry pedagogicznej.”

zawartego w § 6 pkt 8 wzorca umowy zatytułowanego „UMOWA”;

2. „zmiana opłat, o której mowa w pkt 8 uzasadnia skorzystanie przez opiekuna z przysługującego mu prawa do: a) wypowiedzenia umowy z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego albo b) odstąpienia od Umowy, jeśli nie rozpoczęto jeszcze jej wykonywania.”

zawartego w § 6 pkt 11 wzorca umowy zatytułowanego „UMOWA”

Zgodnie z art. 227 kpc przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. W konsekwencji nie mogły być przedmiotem postępowania dowodowego okoliczności przedmiotowo nieistotne, zaś postępowanie dowodowe zostało skoncentrowane do normatywnie wyrażonych przez ustawodawcę przesłanek abuzywności postanowień wzorca umowy. W szczególności Sąd pominął zgłaszane przez strony dowody osobowe. Świadek pozwanego miał zeznawać na okoliczność indywidualnego uzgadniania zapisów umownych ujętych we wzorcu umowy i okoliczności jej zawierania, zaś świadek powoda miał zeznawać na okoliczność braku uzgadniania postanowień wzorca umowy oraz na okoliczność zawarcia „UMOWY”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Okolicznością sporną między stronami było, czy przedmiotowe postanowienia miały charakter niedozwolony w myśl art. 385[1] § 1 kc oraz czy były indywidualnie uzgadniane przez strony przed zawarciem „UMOWY”.

Odnosząc się do zarzutów zgłaszanych przez strony, a dotyczących możliwości indywidualnego negocjowania postanowień wzorca umowy Sąd zważył, co następuje.

Stosownie do przepisu art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z obowiązującymi w polskim procesie cywilnym zasadami, to na stronach ciąży obowiązek dowodzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, a co za tym idzie – to strony są w pełni odpowiedzialne za wynik tego postępowania. Ponadto, zgodnie z przepisem art. 232 kpc strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powołane przepisy statuują obowiązującą w polskim procesie cywilnym zasadę kontradyktoryjności. Zasada ta oznacza, że gromadzenie materiału procesowego należy do stron procesu. Jest to ciężar procesowy, realizowany przez stronę w jej własnym interesie.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie pozwany nie przedstawił wiarygodnego dowodu na okoliczności na które się powołuje, tj. na fakt, iż postanowienia wzorca umowy były negocjowane indywidualnie z powodem.

Sąd dał wiarę argumentacji strony powodowej - podniesionej zarówno w pozwie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, piśmie procesowym z dnia 2012-11-28, jak i na rozprawie - iż nie było możliwe indywidualne negocjowanie postanowień wzorca umowy.

Przechodząc do oceny postanowień wzorca pod kątem ich niedozwolonego charakteru, wskazać należy, co następuje. Stosownie do treści art. 385[1] §1 kc, aby dane postanowienie umowne mogło być uznane za niedozwolone, musi ono spełniać cztery przesłanki tj.: (I) postanowienie nie zostało indywidualnie uzgodnione z konsumentem, (II) ukształtowane przez postanowienie prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami, (III) powyższe prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta oraz (IV) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron.

Omawiane postanowienia nie regulują głównych świadczeń stron. Główne świadczenia pozwanego z tytułu zawartych umów polegają bowiem na sprawowaniu opieki nad dziećmi znajdującymi się w przedszkolu prowadzonym przez pozwanego, zaś konsumenta na uiszczaniu opłaty, czesnego, za tą opiekę.

Dla zastosowania omawianego powyżej przepisu przesłanki II (sprzeczność z dobrymi obyczajami) i III (rażące naruszenie interesów konsumenta) muszą zachodzić równocześnie. Z reguły rażące naruszenie interesu konsumenta

jest naruszeniem dobrych obyczajów, ale nie zawsze zachowanie sprzeczne z dobrymi obyczajami rażąco narusza ten interes.

Poprzez dobre obyczaje rozumiemy pewien powtarzalny wzorzec zachowań, który jest aprobowany przez daną społeczność lub grupę. Są to pozaprawne normy postępowania, którymi przedsiębiorcy winni się kierować. Ich treści nie da się określić w sposób wyczerpujący, ponieważ kształtowane są przez ludzkie postawy uwarunkowane zarówno przyjmowanymi wartościami moralnymi, jak i celami ekonomicznymi i związanymi z tym praktykami życia gospodarczego. Wszystkie one podlegają zmianom w ślad za zmieniającymi się ideologiami politycznymi i społeczno – gospodarczymi oraz przewartościowaniami moralnymi. W szczególności zaś, dobre obyczaje to normy postępowania polecające nienadużywanie w stosunku do słabszego uczestnika obrotu posiadanej przewagi ekonomicznej.

W niniejszej sprawie dobrym obyczajem jest, by przedsiębiorca nie wykorzystywał swej uprzywilejowanej pozycji kontraktowej, będącej rezultatem stosowania przez niego jednostronnie ustalonego wzorca umowy. Pozwany przedstawiając konsumentom do akceptacji warunki umowy zawierające zapisy, kształtujące ich prawa i obowiązki w sposób mniej korzystny niewątpliwie przeczy powyższemu, a także istotnie narusza zasadę ekwiwalentności świadczeń stron. Oczekiwany jest także, by pozwany przedsiębiorca nie przenosił na konsumenta ryzyka związanego z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, które w przypadku postanowienia nr 1 wiąże się z zastrzeżeniem przez pozwanego prawa do zmiany wysokości opłat w sytuacji zmiany wskaźnika cen towarów i usług lub wzrostu uzasadnionych kosztów utrzymania przedszkola.

W odniesieniu do klauzuli nr 2 dobrym obyczajem jest by pozwany przedsiębiorca nie utrudniał konsumentom wypowiedzenia umowy lub odstąpienia od niej, w przypadku gdy sam dokonał jednostronnej zmiany tejże umowy, poprzez zmianę opłat.

W zakresie oceny stopnia naruszenia interesów konsumentów Sąd tutejszy podziela opinię Sądu Apelacyjnego w Warszawie (wyrok z dnia 2006-06-27, sygn. akt VI ACa 1505/05), że naruszenie interesów konsumenta, aby było rażące, musi być doniosłe czy też znaczące. Natomiast interesy konsumenta należy rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny, ale też każdy inny, chociażby niewymierny. Zaliczyć tu można również dyskomfort konsumenta, spowodowany takimi okolicznościami jak strata czasu, naruszenie prywatności, niedogodności organizacyjne, wprowadzenie w błąd oraz inne uciążliwości, jakie mogłyby powstać na skutek wprowadzenia do zawartej umowy ocenianego postanowienia. Przy określaniu stopnia naruszenia interesów konsumenta należy stosować nie tylko kryteria obiektywne (np. wielkość poniesionych czy groźących strat), lecz również względy subiektywne związane bądź to z przedsiębiorcą (np. renomowana firma), bądź to z konsumentem (np. seniorzy, dzieci). Konieczne jest zbadanie, jaki jest zakres groźących potencjalnemu konsumentowi strat lub niedogodności.

Na gruncie niniejszej sprawy naruszenie interesów konsumenta przejawia się przede wszystkim w sferze ekonomicznej - zmiana wysokości ceny powoduje, iż konsument postawiony zostaje przed koniecznością uiszczenia zwiększonej opłaty za pobyt dziecka w przedszkolu, co może być dla niego dużym utrudnieniem finansowym, tym bardziej, iż pozwany w znacznym stopniu utrudnia mu rezygnację z umowy w powyższym przypadku.

Działanie pozwanego przedsiębiorcy nie tylko powoduje obciążenia finansowe po stronie konsumenta, ale także naruszenie interesów prywatnych wynikających z braku satysfakcji, związanego z niepomysłnym załatwieniem sprawy.

Konieczne jest również ustalenie, jak wyglądałyby prawa i obowiązki konsumenta w sytuacji braku analizowanej klauzuli (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2007-03-19, sygn. akt III SK 21/06 oraz z dnia 2007-10-11, sygn. akt III SK 9/07). Jeżeli przepisy ogólne stawiają konsumenta w lepszej sytuacji niż postanowienia proponowanej umowy, to w zasadzie postanowienia te należy uznać za niedozwolone. Odstępstwo od tej zasady możliwe jest tylko, o ile zmiana jest uzasadniona specyfiką wzajemnych świadczeń lub jest kompensowana innymi postanowieniami wzorca.

Klauzula generalna wyrażona w art. 385[1] §1 kc uzupełniona została listą przykładowych postanowień umownych zamieszczoną w art. 385[3] kc. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie (wyrok z dnia 2008-10-08, sygn. akt VI ACa

772/08), obejmuje ona najczęściej spotykane w praktyce klauzule uznane za sprzeczne z dobrymi obyczajami zarazem rażąco naruszające interesy konsumenta. Ich wspólną cechą jest nierównomierne rozłożenie praw, obowiązków lub ryzyka między stronami prowadzące do zachwiania równowagi kontraktowej. Są to takie klauzule, które jedną ze stron (konsumenta) z góry, w oderwaniu od konkretnych okoliczności, stawiają w gorszym położeniu. Wyliczenie to ma charakter niepełny, przykładowy i pomocniczy. Funkcja jego polega na tym, iż zastosowanie we wzorcu umowy postanowień odpowiadających wskazanym w katalogu znacząco ułatwia wykazanie, że spełniają one przesłanki niedozwolonych postanowień umownych objętych klauzulą generalną art. 385[1] §1 kc. W razie wątpliwości ciężar dowodu, że postanowienia nie spełniają przesłanek klauzuli generalnej spoczywa na przedsiębiorcy.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy Sąd nie ma wątpliwości, że stosowana przez pozwanego „UMOWA” stanowi wzorzec umowny. W ocenie Sądu, w oparciu o ten wzorzec dochodzi do wykreowania stosunku zobowiązaniowego o charakterze ciągłym. Zobowiązanie o charakterze ciągłym jest to zobowiązanie, w którym występują świadczenia okresowe bądź ciągłe. W przypadku świadczeń ciągłych, czas jest wyznacznikiem zarówno rozmiaru, jak i treści świadczenia. Świadczenie ciągłe polega bowiem na określonym, stałym zachowaniu się dłużnika przez czas trwania stosunku prawnego i nie da się w nim wyodrębnić poszczególnych zachowań dłużnika, które mogły by być potraktowane jako samoistne świadczenia albo części świadczenia. Do uznania świadczenia za ciągłe wystarcza, jeżeli składa się ono z pewnych powtarzających się stale, następujących po sobie zachowań dłużnika, które mimo, że oddzielone w czasie, tworzą razem funkcjonalną całość. (vide: System prawa cywilnego pod redakcją Prof. dr hab. M. Safjan, Tom V, str. 199, Warszawa 2007 r.).

Stworzony przez pozwanego wzorzec umowy, kreuje właśnie scharakteryzowany powyżej stosunek prawny o charakterze ciągłym. W stosunku tym strony po przystąpieniu do „UMOWY” zaczynają spełniać świadczenia określone w tejże „UMOWIE”. Jednocześnie brak jest w „UMOWIE” wskazania ram czasowych, w jakich miałyby trwać zawiązany pomiędzy pozwanym, a jego klientami stosunek zobowiązaniowy (dlatego stosunek ten nosi dodatkowo cechy zobowiązania bezterminowego).

Ustawodawca, w art. 384[1] kc przewidział możliwość wprowadzenia wzorca w czasie trwania stosunku prawnego o charakterze ciągłym – tak więc dopuszczalne jest wprowadzanie zmian we wzorcu w trakcie trwania takiego stosunku. Właśnie postanowieniem nr 1 pozwany przedsiębiorca zastrzegł dla siebie prawo do wprowadzania zmian w „UMOWIE” – tj. dokonywania modyfikacji ceny ustalonej w zawartej już umowie, jeśli by doszło do zmiany wskaźnika cen towarów i usług, a także w razie wzrostu uzasadnionych kosztów utrzymania przedszkola, w tym w szczególności: podwyższenia opłat za dostawę mediów oraz czynszu najmu lokalu czy wzrostu wynagrodzeń kadry pedagogicznej.

Zatem – podsumowując powyższe rozważania - bezspornym jest uprawnienie przedsiębiorcy do wprowadzania zmian we wzorcu umowy w trakcie jej obowiązywania, wymagane jest jednak, aby okoliczności te były precyzyjnie określone, a przede wszystkim, by przedsiębiorca zrealizował wymogi wskazane w treści przepisów art. 384 kc i nast.

W opinii Sądu - na tle niniejszej sprawy - warunki te nie zostały jednak spełnione, dlatego też należy zgodzić się z powodem, iż kwestionowana klauzula spełnia przesłanki art. art. 385[3] pkt 10 kc, zgodnie z którym w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności uprawniają kontrahenta konsumenta do jednostronnej zmiany umowy bez ważnej przyczyny wskazanej w tej umowie. Omawiane postanowienie nr 1 nie wskazuje ważnych przyczyn, mogących być powodem zmiany, a ponadto poprzez użycie przez pozwanego zwrotu: „w szczególności” pozwala domniemywać, iż pozwany jedynie przykładowo wskazuje na podwyższenia opłat za dostawę mediów, czynszu najmu lokalu czy wzrostu wynagrodzeń kadry pedagogicznej, jako przyczyny zmiany wysokości opłat, ale poprzez pozostawienie katalogu przyczyn otwartym może podwyższyć opłaty z innych, niewymienionych w postanowieniu nr 1 przyczyn. Również użycie sformułowania „wzrost uzasadnionych kosztów utrzymania przedszkola” jest pojęciem na tyle niejasnym i niedoprecyzowanym, że może rodzić ryzyko po stronie konsumenta, iż przedsiębiorca pod pojęciem „uzasadnionych kosztów utrzymania przedszkola” będzie rozumiał każdy wzrost kosztów utrzymania przedszkola, a tym samym pozostawiać konsumenta w permanentnej obawie, iż będzie zwiększał koszty bardzo często, powołując się na przedmiotową klauzulę nr 1.

Biorąc pod uwagę całokształt powyższej argumentacji, Sąd uznał klauzulę nr 1 za abuzywną, i zakazał jej wykorzystywania w obrocie z udziałem konsumentów.

Przechodząc do oceny postanowienia nr 2 stwierdzić należy, iż pozwany poprzez jego wprowadzenie umożliwia konsumentowi, w przypadku gdy dojdzie do zmiany opłat - wypowiedzenie umowy albo odstąpienie od umowy, pod warunkiem, że nie rozpoczęto jeszcze jej wykonywania.

Zdaniem Sądu powyższe postanowienie nr 2 należy uznać za abuzywne, bowiem daje tylko pozorną możliwość odstąpienia od umowy, zaś w przypadku wypowiedzenia zastrzega jednomiesięczny okres wypowiedzenia, co jest rażącym naruszeniem interesów konsumenta.

Konsument, który zawrze umowę z pozwanym - który w trakcie trwania i wykonywania tej umowy dokona zmiany wysokości opłat, może skorzystać jedynie z instytucji wypowiedzenia, co z kolei wiąże się z koniecznością świadczenia przez niego opłat przez kolejny miesiąc, nawet jeśli nie korzysta już ze świadczeń pozwanego przedsiębiorcy.

Wykreowana w ten sposób przez pozwanego sytuacja powoduje, iż konsument narażony jest zarówno na wzrost wysokości opłat w trakcie trwania umowy (§ 6 pkt 8 wzorca umowy), ale także na brak możliwości wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym - z obowiązkiem uiszczania jeszcze dodatkowo przez okres wypowiedzenia (jeden miesiąc) zwiększonej opłaty za czynsz.

Nadto, w ocenie Sądu, pozwany poprzez kwestionowaną klauzulę nr 2 wyłączył możliwość odstąpienia od umowy – jeśli doszło do jej wykonywania. Takie postanowienie daje możliwość skorzystania z odstąpienia tylko tym konsumentom, którzy zawarli z pozwanym przedsiębiorcą umowę, ale nie doszło do jej wykonania – co wyklucza z możliwości skorzystania z odstąpienia tych konsumentów, w stosunku do których pozwany już świadczy swoje usługi. Zatem, dla tych konsumentów możliwość odstąpienia będzie czysto teoretyczna i pozorna, i w przypadku zmiany wysokości opłat przez pozwanego, będą oni mogli skorzystać tylko z instytucji wypowiedzenia – i przez kolejny miesiąc uiszczać jeszcze zwiększoną opłatę.

Takie działanie pozwanego przedsiębiorcy jest w ocenie Sądu abuzywne i narusza w sposób rażący prawa i interesy konsumentów.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385[1] § 1 kc, Sąd uznał postanowienia wzorca umowy za niedozwolone, zaś na podstawie art. 479[42] § 1 kpc zakazał ich wykorzystywania w obrocie z udziałem konsumentów.

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt strony pozwanej zarządzono na podstawie art. 479[44] kpc.

SSO Jacek Łabuda